

LÁTTÁK SZEMEIM ÜDVÖSSÉGEDET
(SARKAD-ÚJTELEK, 2020. DECEMBER 27.)

Az istentisztelet meghallgatható a
<https://sarkadujtelek.reformatus.hu/index.php/istentiszteletek/igehirdetesk>
vagy a <https://www.facebook.com/refsarkadujtelek> oldalon.

Lekció: Ján 1,29-34. v.

Textus: Lk 2,21-35. v.

Énekek: 81/1-2; Mint szarvas...; 234/1; 425/1-4; Fenn a mennyben...;

OLVASMÁNY: A János írása szerinti evangélium 1. rész 29-34. verse:

„Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: „Íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét! Ő az, akiről én megmondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőzött engem, mert előbb volt, mint én. Én nem ismertem őt, de azért jöttem, és azért keresztelek vízzel, hogy ismertté legyen Izráel előtt.” Így tett erről bizonyosságot János: „Láttam, hogy a Lélek leszállt az égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta. Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, ő mondta nekem: Akire látod a Lelket leszállni és megnyugodni rajta, ő az, aki Szentlélekkel keresztel. Én láttam, és bizonyosságot tettem arról, hogy ez az Isten Fia.”

Igehirdetés előtti imádság:

Áldunk Téged Mennyei Édesatyánk, hogy negyedik napja minden nap lehet részünk istentiszteletben. Köszönjük, hogy ha el is múlt az idei karácsony, de a veled való ünneplésnek nincs vége. Hadd telhessünk be házad javaival! Add nekünk, kérünk, ma is Igédet és Szentlelked áldásait. Köszönjük, hogy vágyódhatunk újra a veled való közösségre. Tartsd meg bennünk a Te szent Igéd iránti vágyat és a Veled való találkozás édes örömét.

Köszönjük, hogy ma is értesz minket, és ismered lelkünk minden sóhaját, örömét vagy bánatának mélységét. Beszélj velünk, kérünk, ahogy megértjük, és ahogy arra ma szükségünk van. Kérünk, tisztítsa meg Igéd az életünket, és öltöztess lelkünket a Te szentséged öltözetébe, hogy boldog örömmel, megvigasztalt lélekkel, reménnyel teli szívvel járassuk azt az utat, amit nekünk adsz! Ámen

IGEHIRDETÉS ALAPIGÉJE:

Lukács írása szerinti szent evangélium 2. rész 21-35. verse:

„Amikor a nyolc nap elmúlt, és körül kellett őt metélni, a Jézus nevet adták neki, ahogyan az angyal nevezte őt, mielőtt még anyja méhében megfogant. Amikor leteltek a tisztulásnak a Mózes törvényében megszabott napjai, felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak, amint meg van írva az Úr törvényében, hogy „minden elsőszülött fiúmagzat az Úrnak szenteltessék;” és hogy áldozatot adjanak az Úr törvényében foglalt rendelkezés szerint: „egy pár gerlicét vagy két galambfiókat.” Íme, élt egy ember Jeruzsálembe, akinek Simeon volt a neve. Igaz és kegyes ember volt, várta Izráel vigasztalását, és a Szentlélek volt rajta. Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztu-

sát. A Lélek indítására elment a templomba, és amikor a gyermek Jézust bevitték szülei, hogy eleget tegyenek a törvény előírásainak, akkor karjába vette, áldotta az Istent, és ezt mondta: „Most bocsátod el, Uram, szolgálodat beszéded szerinti békeséggel, mert meglátták szemeim üdvösségedet, amelyet elkészítettél minden nép szeme láttára, hogy megjelenjék világosságul a pogányoknak, és dicsőségül népednek, Izráelnek.” Apja és anyja csodálkoztak a róla mondottakon, Simeon pedig megáldotta őket, és ezt mondta anyjának, Máriának: „Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak, - a te lelkedet is éles kard járja majd át -, hogy nyilvánvalóvá legyen sok szív gondolata.”

Szeretett Testvéreim!

A Bibliaolvasó Kalauzunkból a mai napra igehirdetés alapigéjeként ajánlott evangéliumi szakasz az Úr Jézus Krisztus újszülött korából ad néhány emlékképet. Olyat, amit az édesanyja, Mária nagyon mélyen szívébe vésett. Mert vannak emlékek, amelyek nem merülnek feledésbe. Sok-sok emlék feledésbe merül, hiszen ha megkérdezzük egy-egy édesanyját, hogy beszéljen a felnőtt gyermeke kisgyermek koráról, akkor a felsorolt emlékek csak kicsiny töredékei a sok-sok év eseményeinek. De amelyek megmaradtak, azok valami miatt meghatározó emlékekké váltak.

Egy ilyen feledhetetlen emléksor volt Jézus körülmetélése és az ÚR színe előtti bemutatása. Amikor körülmetélték, azaz befogadták Isten szövetséges népébe, akkor a Jézus nevet kapta. Ami azt jelenti: Az ÚR megszabadít. Az ÚR a szabadító. Elfogadták azt a nevet, amit az angyal jelentett ki Józsefnek. Jézusnak a szülei által való elnevezése azt is jelentette: Isten rendelkezik a gyermekünkkel. Isten döntött a sorsa felől és mi azt fogadjuk el. Mert nem a miénk, hanem az ÚRé ő. Manapság, amikor már általában a mi vidékünkön nem keresztelik meg a gyermekeket, vagy nem keresztelhetjük meg őket, mert a szüleik nem akarnak a keresztények közé tartozni, sokan nem is számolnak azzal: A gyermekemet Istenre bízom, mert Istentől fogadtam el. Az, hogy Jézust körülmetélték és azt a nevet adták neki, amit az ÚR rendelt, annak a kinyilvánítása is volt: A gyermekünket az ÚRisten törvénye szerint, Isten szeretetére és rendjére kívánjuk nevelni. Azt akarjuk, hogy Isten szövetségében nőjön fel.

Igen, ez a keresztségnek is a lényege, hogy úgy nevelem, és úgy neveltetem a gyermekemet, hogy megismerje Isten szeretetét, törvényét, szent igazságát, és amikor felnőtt, legyen lehetősége eldönteni, hogy akar-e Jézus Krisztus hitében élni, vagy sem. Aki nem ismeri meg Istent gyermekkorban, felnőtt korban nem tud dönteni, hogy mellette akar-e maradni vagy sem, mert nincs miről döntenie. Csak arról tudunk dönteni, amit ismerünk.

Az első világháború után történt, hogy Budapestről jólelkű holland családok szegény, sovány gyermekeket vittek el magukhoz egy időre, hogy táplálják őket. Az egyik ilyen gyermek visszaemlékezésében olvastam, hogy főtt tojással kínálták. 8 éves volt akkor és semmiképpen nem tudták rávenni, hogy a tojáshoz nyúljon, pedig a szervezetének szüksége lett volna rá. Végül nagy nehezen kiderült, hogy addig még soha nem látott tojást, nem ismerte az ízét, az illatát. Csak egy döntés létezhetett számára: nem fogadja el, hiszen nem ismeri.

Ha nem neveljük a gyermekünket keresztyén hitben, emberi számítás szerint nem is lesz lehetősége másként dönteni, minthogy elutasítja Jézus Krisztus szeretetét. Hiszen nem ismeri.

József és Mária határozott döntéssel döntöttek arról, hogy Jézust az Örökkévaló Isten ismeretére, törvényének szeretetére, az Isten népéhez való hűségre nevelik. Ezért, amikor nevet adtak neki, akkor körül is metéltették Izrael népe gyakorlata szerint, majd pedig 40 napos korában felvitték Jeruzsálembe, bemutatni az Úrnak.

A hálaáldozati szertartásból derült ki, hogy József és Mária nagyon szegények voltak. Eddig is sejteni lehetett, hiszen módos, gazdag család tagjaiként valószínűleg nem szorultak volna ki a vendégfogadóból, nem kellett volna az újszülött Jézust bepólyálva jászolba tenni. De most a szegénységük egy újabb megerősítését olvassuk: tisztulási áldozatként egy pár galambfiókat vittek a templomba. Ez a legszegényebbek áldozata volt. Aki tehetősebb volt, annak egyéves bárányt és egy galambfiókat kellett vinni. Csak akiknek erre nem tellett, azok vihettek két galambfiókat. Jézus földi élete tehát szegénységben indult. Az Isten Fia úgy jött el ebbe a világba, hogy a legmélyebben levők is, a legnagyobb szegénységben élők is magukénak érezhessék, tudhassák Őt.

Az óriási társadalmi különbségek között előfordulhat, hogy két embert egy világ választ el egymástól. De Jézustól, az Isten Fiától, aki ura mennynek és földnek, aki kimondhatatlan dicsőségben lakik, a legszegényebbek sincsenek elválasztva, elzárva. A kicsik, az elesettek, a gyengék is magukénak vallhatják, éppen úgy, mint az erősek, a nagyok, a gazdagok és hatalmasok. Az Úr Jézus Krisztus mindenkiért és mindenkihez jött. Aki keresi őt, az megtalálja. Nincs távol egyikünkötől sem.

A felolvasott történetben azután egy idős emberről, Simeonról olvasunk. Simeon azok közé tartozott, akik várták Izrael vigasztalását. Ez a kifejezés azt jelenti, hogy az egész életét meghatározta, hogy várta Isten ígéreteinek beteljesedését. Sokan éltek másként. De ő, igaz emberként, Isten törvényét szeretve és tisztelve élte életét. Igaz embernek azokat mondták, akik az életükkel bizonyították, hogy szeretik Istent és szeretik az embereket. Az igaz ember nem így születik. Az igaz ember a döntései között formálódik azzá. És nem egyformán. Hiszen nem egyforma az alaptermészetünk. Van, aki könnyen feltalálja magát, és van, aki egész életében küszködik azzal, hogy hogyan viselkedjen az emberek között. Van, aki azonnal látja a megoldásokat, és van, aki jóval az események után látja meg, hogy hogyan és mit kellett volna tenni. Van, aki talpraesett minden körülményben, van, aki esetlen, tanácstalan. De nem ezek a tulajdonságok mutatják meg, hogy igaz emberek vagyunk-e, vagy sem. Hanem a döntéseink, a szándékaink, amelyekben Isten igazságának akarunk engedni, Isten törvényére akarunk hallgatni. A Szentírás szerinti igaz ember az, aki Isten törvényéhez igazítja magát. És ezért nem csal, ezért nem hazudik, ezért él becsületesen, ezért tartóztatja meg magát más házastársától, ezért segít a rászorulókon, ezért viselkedik szelíden, ha bántják. Vagy ezért tud bűnbánatot tartani, ha mégsem sikerült Isten törvénye szerint élni.

Lehet az igaz ember mások mércéje szerint nagyon derék ember és lehet mások mércéje szerint nagyon esetlen, aki nem sokra viszi az életben. De a lényeg,

hogy Isten mércéje szerint, Isten törvénye szerint akar élni. Simeonról nem tudjuk, hogy az emberi mérce szerint mire vitte. De azt tudjuk, hogy Isten mércéje szerint, igaz ember volt, kegyes ember volt. A Mindenható Isten sokra becsülte.

Nemrég hallottam, hogy idős korában elhunyt egy szelíd, csendes férfi, akit korábbi szolgálati helyemen jól ismertem. A lelkésze mondta el, hogy mennyi bölcsesség, tisztánlátás, jóság volt ebben az igen idős emberben. Lehet, hogy az emberi mérce szerint nem sokra vitte az életben. De az látszott, hogy Isten sokra becsüli. Bölcsessége, hite, alázata, a Szentírás ismerete sokak számára, így a lelkésze számára is áldás volt.

Ezt olvashatjuk Simeonról is, akin Isten Szentlelke volt. Nyilvánvaló volt, hogy Isten Lelke jelen van az életében. Akik látták, akik ismerték, azt tudták róla, hogy Isten megbecsüli őt. Lelkével megáldja. És ennek a megbecsülésnek egy külön jelét is kapta: Isten kijelentette neki, hogy addig nem hal meg, amíg meg nem látja a Messiást. Sokan sokféle kincsre vágnak még késő öregkorukban is.

Simeon az Isten ígéreteinek beteljesedésére vágyott, és Isten megajándékozta azzal, hogy meg is láthassa.

Fiatalon, idősen is sokféle értékre vágyunk. Ezek között az értékek, kincsek, élmények, ajándékok mellett, vagy ha kell, ezek ellenére is, fedezzük fel, kérjük el az Isten ajándékait. Mert minden földi kincs és élmény egyszer elmúlik. De Isten ajándékai velünk maradnak. És jó azt tudnunk, hogy ezekhez az ajándékokhoz nem kell emberi mérce szerint sokra vinnünk az életben. Persze nem kell az sem, hogy semmire se jussunk. Az kell hozzá, hogy szeressük Istent, hűségesek legyünk hozzá, és várjuk kegyelmét, amivel megajándékoz minket.

Kérjük, hogy tegyen bennünket igaz emberekké Szentlelke által, hogy nekünk adhassa ajándékait, nagy neve dicsőségére.

Simeon megláthatta az Üdvözítőt, az Úr Krisztust. Ezért áldja Istent, és betelve az étellel, de nem megunva az életét kész eltávozni a földről. Milyen áldás lehetett neki, hogy így, felkészülve, békével távozhatott a földi életből: „*Most bocsátod el, Uram, szolgálodat beszéded szerint békességgel, mert meglátták szemeim üdvösségedet...*”

A földi élet végén békességgel távozhatnak azok, akik megláthatták, megtalálhatták az Üdvözítőt, az Úr Krisztust, Megváltójukat. Békességgel, mert az Üdvözítőnk velünk marad a földi élet után is. Isten irgalma és szeretete kísér nemcsak életünk minden napján, hanem földi életünk után is Krisztusban, „*aki halálra adott bűneinkért, és feltámasztatott megigazulásunkért.*” (Róm 4,25)

Jézus Krisztus jött el, hogy világossága legyen hívőnek és hitetlennek, megmutatva az egyedüli utat, ami az élő Istenhez vezet. Elhozta Isten kegyelmének világosságát a bűn sötétségében élő világnak. Elhozta Isten dicsőségének fényét a reménytelenségben élő embervilágnak. Isten választott népének dicsőségére.

Sokféle dicsőség létezik ebben a világban. És ezeket a dicsőségeket hajszolják is sokan. De van egy dicsőség, ami sokszor rejtve marad, keveseknek tűnik fel, de időnként hatalmasan felragyog: Isten választott népének dicsősége, amikor meglátszik rajta Isten hatalma, és kegyelmének munkája. Amikor meglátszik rajta Isten jósága és szeretete. Isten ószövetségi népének életét is, és újszövetségi népének éle-

tét is ez a dicsőség sugározza be Jézus Krisztusban. Isten áldásainak gazdagsága és szentségének fénye ott van Isten népének életén, amikor engedelmeskedünk neki.

Sokszor kellene ennek látszania! Bárcsak élhetnénk úgy, hogy felragyogna rajtunk Isten áldásainak, kegyelme dicsőségének látványa!

Ez a dicsőség Jézus Krisztusban adatott nekünk! De milyen dicsőség ez! A kereszt dicsősége! Annak dicsősége, amit Simeon így mondott: „*Íme, ő sokak elesésére és felemelésére rendeltetett Izráelben, és jelül, amelynek ellene mondanak...*”

Az Egyház dicsősége az, hogy Urát, Jézus Krisztust képviselheti ebben a világban. Urunkat, Krisztusunkat, akinek a kereszthaláláról való beszéd sokaknak bolondság, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje.

Az Egyház dicsősége az, hogy az Úr Jézus Krisztust hirdethetjük, akiben sokan megütköznek, de akik hisznek Benne, azoknak életét felemeli a nyomorúságból már itt a Földön, és feltámasztja a halálból, amikor visszajön ítélni élőket és holtakat. Isten kegyelmének jele Ő, akiben a Mindenható teljes szeretetét megmutatta irántunk. De mégis sokan ellent mondanak neki, és elutasítják, mert inkább szeretik a bűn ideig-óráig való gyönyörűségét, mint Isten örök kegyelmét.

Jézus Krisztus közelségében kiderül, hogy mi van az ember szívében. Kiderül, hogy mennyi sötétség van bennünk, és milyen nagy mélysége az istentelenségnek. De akik Jézus Krisztust elfogadják, azoknak életéből pedig az látszik, hogy milyen nagy az Isten szeretete és milyen hatalmas Isten bölcsességének, ismeretének mélysége!

Jézus Krisztus jelenléte választóvonalat húz a világban. Az ítélet és kegyelem választóvonalát. A szentség és a kárhozat választóvonalát. De mégis úgy jött el az Isten Fia, hogy nem kizárni, nem kirekeszteni akar az élő Isten közelségéből. Azért jött, hogy megkeresse és megtartsa az elveszettet. Azért jött, hogy utat nyisson a halálból az életre, a kárhozatból az Isten kegyelméhez. Ezért, aki hisz őbenne, üdvözül. Aki befogadja őt a szívébe, annak örök élete van. Ő az út, az igazság és az élet. Benne van a feltámadásunk és az örök életünk elrejtve.

Az az Egyház dicsősége, hogy hirdethetjük Krisztust, az Élet Fejedelmét. Nem vagyunk tökéletesek, sőt az Egyház időnként nagyon esetlenné tud tűnni lelkeszeivel, tagjaival együtt. De mégis, Krisztus mellett járva, Krisztust követve rajtunk van Isten Lelkének pecsétje, ahogy rajta volt Simeonon is. Nem kell ennél több! Ne kelljen ennél több!

Áldott legyen az Isten, aki megtartott minket erre a vasárnapra is! Nem tudjuk, hogy meddig leszünk itt a Földön, de azt tudjuk, hogy Istenünk kegyelme örökre velünk marad. És várjuk Jézus Krisztusban kijelentett kegyelmét, szeretetét a következő vasárnapon is, amely már az új esztendőben lesz.

Minden változás, küzdelem, öröm és nyomorúság között azonban vágyunk arra, hogy Simeonhoz hasonlóan elmondhassuk: Látták szemeim a te üdvösségedet. Vezessen minket tovább Krisztus Lelke, az üdvösséget adó Szentlélek. Adjon bármit is nekünk, vagy hozzon bármit is ránk a Mindenható Isten, abban bizonyosak lehetünk, hogy megszentelő, megigazító kegyelme és hűsége velünk marad. Ámen

Záró imádság

Urunk, Megváltónk! Mindig megszegyenülünk, amikor újra rátekintünk a Te végtelen jóságodra, üdvözítő szeretetedre! Hogyan is lehetséges, hogy nem utálsz meg minket? Hogyan lehetséges, hogy elviseled lázadó szívünk makacsságát, a földi kincsek után vágyódó életünk háládatlanságát?

Hiszen Te az életedet adtad értünk, és a mennyei kincsek gazdagságát árasztod ránk! Mi pedig a földi dolgok dicsőségéért küzdünk, és elfeledkezünk a Te dicsőítésedről, magasztalásodról. Bocsásd meg nekünk, amikor nem növekszünk az igazságban, sőt visszaesünk a hitünk fejlődésében, mert nem Téged és nem a Te utadat választjuk. Bocsásd meg nekünk, amikor szégyent hozunk Rád, mert szégyellünk kiállni a Te tisztaságod és igazságod mellett.

Kérünk, könyörülj rajtunk, hogy Szentlelked által tudjunk igaz és kegyes életet élni. Tedd életünkre Szentlelked pecsétjét, hogy a krisztusi igazságban növekedhessünk, és éljünk a Te dicsőségedre.

Láttasd meg velünk üdvösségedet, és cselekedd meg, hogy már a földi életünkben a mennyei világ kincsei és öröme hozzon békességet, reménységet az életünkbe. Kérünk, segíts, hogy szereteteinkkel együtt növekedhessünk a kegyelemben és a mi Urunk, Krisztusunk megismerésében.

Dicsőség Királya! Hálát adunk, hogy van védőoltás a koronavírus járvánnyal szemben! Könyörgünk Te légy a betegek gyógyítója, az értük fáradozók oltalmazója! Segítd meg vezetőinket, hogy bölcs döntéseket hozhassanak! Áldd meg kérünk a keresztyénség oltalmazóit, hogy örömük legyen fáradozásukban! Védelmezd azokat, akiket hitükért üldöznek, és szenteld meg azokat, akiket mártíromsággal dicsőítesz meg! Esedezünk, dicsőséges Úr Krisztus, jöjjön el a Te országod és a Te királyi uralmad töltse be a Földet. Szoruljon ki innen minden bűn és áradjon igazságod, áradjon kegyelmed mindenkire! Ámen

1. Fenn a mennyben az Úr minden győztesnek ad, Aki Jézussal járt, s benne hitt, Aranyból koronát, fehér égi ruhát, Hárfá húrjait pengethetik.

Refr.: *Igen, ott minden kész, Igen, ott minden kész. Minden győztesnek jár örök rész. Boldog, véghetetlen öröm vár odafenn, Jézusért én is elnyerhetem.*

2. Vígan lépkedünk színarany utcákon át, Halljuk angyalok dicséretét, Szemünk láthatja Jézus szent ábrázatát, Aki vért ontott bűneinkért.

Refr.: *Igen, ott minden kész, Igen, ott minden kész. Minden győztesnek jár...*

3. Élet forrása kínálja élő vizét, Tiszta, hús vizét bőségesen,

Fényt az Úr maga áraszt és hint szertesét, Halál nem lesz ott, éjszaka sem.

Refr.: *Igen, ott minden kész, Igen, ott minden kész. Minden győztesnek jár...*

4. Minden gyötrelmet, bánatot elfeledünk, Ha ő bennünket keblére von,

Jézus szívére hajthatjuk fáradt fejünk, Nála béke vár és nyugalom.

Refr.: *Igen, ott minden kész, Igen, ott minden kész. Minden győztesnek jár...*